

Đánbà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 6 - SỐ 240 - 5 MAI 1944

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : N° 76 WIELÉ, - HANOI - TÉL : 470

MỖI SỐ 0,35

Thư từ và điện phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU

Journal - Hào - Đại - Bắc

16, WIELÉ - HANOI

16

LA THÁNG 0,15

SÁU THÁNG 0,80

MỖI NĂM 1,50

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÓI

RECEIVED LEGAL
HANOI
A.22848

MẤY LỜI NÓI ĐẦU. - Bà công - tước Maria Montessori là một nhà nữ giáo dục và nữ văn sĩ rất có danh của nước Ý đại Lợi. Vốn là bậc hiền mẫu, bà rất nhiệt thành về công cuộc giáo - dục nhi - đồng và đã viết một quyển sách nhan đề là « Đứa trẻ » (L'Enfant). Khi qua Pháp, bà có đọc ba bài diễn văn, dẫn đề về « Trong phạm - vi giáo dục nhi - đồng », và được hoan nghênh nhiệt liệt. Dưới đây chúng tôi lược dịch bài diễn văn thứ nhất để các bạn nắm ngẫm vì xét đoán một quan niệm rất đặc biệt về sự giáo dục của trẻ. Bản nguyên văn có rất nhiều chữ, nhiều đoạn thuộc triết học, nên sự phiên dịch có nhiều chỗ không theo sát được nghĩa chữ. Chúng tôi hết sức tránh, cũng như chữ chuyên khoa, cốt vụ lấy sự dễ hiểu và dịch thoát được nghĩa toàn thể bài nguyên văn, nhưng đã gặp nhiều chỗ không thể dịch được. Vậy nếu có phải đọc nhiều danh từ, phải nhiều mượn ở chữ Hán, xin các bạn cũng miễn trách, và lượng tình cho.

LƯU DIỆU TRĂNG

Điều cần chú ý nhất là mỗi đứa trẻ có hai cá tính đặc biệt. Ở mỗi đứa, đời sống như có hai vẻ riêng. Vậy mà từ xưa đến nay người ta chỉ quan sát nó theo một vẻ độc nhất mà cũng sơ - thiên nhất : Đứa trẻ là con một người thành-nhân với sự yếu - đuối cùng vẻ đáng yêu của nó. Người ta nhớ cả những tật xấu đã làm nó thành khó tính, ít người chịu đựng được.

Ta biết rõ - đứa trẻ không vàng lòi, bội bạc, thiếu trật-tự, hay hờn dỗi, hề mó đến cái gì là cái ấy với nết. Ta còn nhận chân được cả những tính thật xấu đã làm bao nhiêu bà mẹ, bao nhiêu nhà giáo-dục phải bức mình : Nào là nói dối, cả sợ, không kiên-nhẫn, rụt-rè, hà-tiền, đồng-danh, Đây toàn là những « thói-tính cảnh » ta đã quen nhìn và thường lấy giáo-dục để kiềm chế. Thật là một công việc vô-cùng khó-khăn. Bao nhiêu lần các bà mẹ phải lùi bước để nhường chỗ các thầy. Rồi lại đến lượt các thầy kêu gọi tự cộng-tác của các bậc cha mẹ, bởi thấy riêng sức mình không sao hoán cải được tính lười biếng của trẻ. Do lẽ ấy mà học-đường và gia-đình dường như ước-định, một cuộc liên-hợp. Cuộc liên-hợp này không có kết quả gì khả dĩ gọi là - chắc-chắn, bởi gia-đình cũng như Hội-Quốc-Liên, lúc nào cũng tưởng rằng có thể có được một cuộc hòa - giải giữa lúc chiến-tranh đang sắp bùng nổ, hoặc đang ở thời-kỳ quyết-liệt.

LƯỢC - THUẬT MỘT
BÀI DIỄN - VĂN CỦA
BÀ MARIA MONTESSORI
CHÍNH CON TRẺ
ĐÃ SINH
RA NGƯỜI LỚN

Xem tiếp trang 9

HỎI.— Em có một chuyện nhỏ tâm làm em phân vân quá. Em càng suy nghĩ lại càng quán tâm em định liệu viết thư hỏi bà.

Em năm nay 20 tuổi. Năm ngoái đã có người hỏi. Chẳng là một bạn học cũ của em. Cả hai nhà đều bằng lòng cho chúng em lấy nhau. Chẳng thường sang bên nhà em chơi luôn và chúng em tuy chưa cưới song đã thân mật lắm. Đầu năm nay bỗng em bị một trận ốm liệt giường liệt chiếu. Trong lúc em ốm chàng ngày ngày vẫn sang trông nom thuốc thang và săn sóc em rất chu đáo. Em cảm kích quá, nay em đã khỏi và than ôi em mới khám phá một việc làm em buồn hết sức: Chàng đã yêu một người bạn gái của em. Chàng và bạn em đã bắt đầu yêu nhau ngay bên cạnh giường bệnh của em. Bạn và chàng cùng săn sóc em, rồi tiện dịp gần nhau, họ yêu nhau. Song cái tình của họ hình như không bền vì em thấy rằng từ khi em khỏi ốm chàng không còn chú ý gì với bạn em nữa và hiện bạn em đang thất vọng. Em buồn quá vì em chắc sau này chàng giữ mãi tình ấy thì chàng chẳng còn là của riêng mình em nữa.

T. M. Nam Định

TRẢ LỜI.— Cô bạn hãy vui lên để nghe tôi kể một chuyện cổ tích. Đây là một chuyện thực chứ không phải chuyện bịa:

« Ngày xưa có một bà phi được vua yêu vô cùng vì bà đã có vẻ đẹp tuyệt vời lại thêm tiếng hát rất hay. Mỗi một ý muốn của bà là một mệnh lệnh. Bỗng bà lâm bệnh nằm

CHUYỆN RIÊNG

liệt giường liệt chiếu. Cô nhiên là ông vua lo ăn bỏ bỏ ngủ để săn sóc, nhưng bà chỉ chịu sự săn sóc của đấng vua mà cảm đấng vua không được vào buồng bệnh của bà. Bà đe trước rằng: « hễ đấng vua vào buồng bà thì bà tự tử ngay. » Biết tình bà xưa nay đã nói thì làm nên đấng vua phải tuân theo những lòng hết sức băn khoăn. Bà ốm luôn trong mấy tháng, trời không thuốc nào chữa khỏi. Một hôm bà nghe trong mình khô sông liền cho mời đấng vua vào để tỏ đôi lời vĩnh biệt: Vua vào thấy bà quay mặt vào phía trong.

QUÊ LAM

17-6 rue de la Lague HANOI
(PHỐ CHÁ CÁ)

Là một hiệu giày phụ nữ được nhiều tín nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiểu đẹp và tốt nhất không đả sánh kịp.

Bản hiệu mới chế ra nhiều kiểu sandals mùa nực ở đi xe đạp rất bền và nhẹ giá thật phải chăng,

Bà ngờ ý xin nhà vua ra ngay mây cái đặc ân cho cha già mẹ yêu và đàn em nhỏ của bà. Vua nhất nhất chiều theo song yêu cầu bà cho nhà vua thấy mặt bà lần cuối cùng. Bà khẳng khẳng từ chối và khấn khoản nhà vua lui ra khỏi phòng ngay. Vua tưởng đó chỉ là một cử chỉ làm nũng của người đàn bà nên đã không giận lại còn vui vẻ bước ra. Một bà phi khác cũng ngồi đây liền hỏi bà tại sao lại không muốn đấng vua nhìn mặt bà liền cười và đáp lại: « Chị nên nhớ rằng bọn đàn ông yêu mình chỉ vì thanh sắc, nay mình ốm gần chết mặt mũi tái hộc hắc như ma đói, tiêng nói thì rề rề như tiêng ve kêu, lại thêm cái thân tiều tụy, họ coi họ sẽ sớm mình Bao nhiêu những âu yếm trước thường chỉ một phút tiêu tan Chỉ bằng cảm hẳn họ không cho họ trông trông thấy mặt mình để sau khi mình chết, trong thâm tâm họ vẫn còn hình ảnh cái thanh sắc của mình họ sẽ yêu mình mãi mãi »

Thế bây giờ cô bạn hiểu chưa. Bên cô bạn là một người con gái khoẻ mạnh, tươi tắn còn cô bạn thì nước da tái đôi mắt lờm, hơi thở hôi, tránh chỉ chàng chẳng yêu người nọ. Nay may cô bạn sống, cô bạn lại đẹp như xưa chàng có vẻ đẹp bên mình — một vẻ đẹp vẫn còn trong thời kỳ ao ước — thì chàng làm gì chẳng quên cái TÌNH HỒ kia. Đừng buồn nữa, Chàng vẫn còn của bạn kia mà. Đàn ông bao giờ cũng thế.

Thay chị THU LINH ôm
CÔ TRINH

(TIẾP THEO)

Sở khai sinh

Ai cũng nhận rằng, người mình đời với sở khai sinh, độ vài chục năm về trước, chênh mảng vô cùng. Nền ngày năm 1869 ông M. A. Bourchet đã có nói : « sự sinh nở liệt vào sở khai sinh bằng xã rất hiếm có. »

Sự chênh mảng ấy vì đâu mà sinh ra ? Xưa kia người mình đi học không cần hạn tuổi. Nhén nhỏ muốn « ăn mày thầy » lúc nào cũng được. Khi đã lớn, lúc đi thi cũng thế, già trẻ thế họ nộp đơn dự thi. Lúc ra làm « việc quan » cũng vậy, chỉ cần cái mệnh bằng là đủ rồi, chứ lệnh trên cũng chẳng bắt phải tuổi này tuổi khác. Đây là nói những phái khá giả được đi ăn học. Còn dân quê chân lấm tay bùn đầu tắt mặt tối thì còn tưởng gì đến « khai sinh » với « khai tử » nữa. Để con ra cứ nhớ miệng là được rồi. Khi đáo tuế tức là lúc phải đóng thuế cho nhà nước, mới chịu đến khai với lý trưởng để đóng tiền lấy thẻ. Từ đây giới đi mây thật là có tên có tuổi trong sổ hàng xã. Còn giới về trước, tự khi mới đẻ cho đến khi đeo thẻ, nhà nước có muốn biết dân số bao nhiêu cũng đành chịu. Sự cầu thả này những nhà luật học như ông Luro, ông Pasquier, ông Fustel de Coulanges đều công nhận thế cả.

Tên đứa bé

Ngày nay hễ đẻ xong, bố mẹ đứa bé phải khai ngay với các nhà chức dịch. Như vậy thì tất nhiên ta phải đặt tên ngay cho trẻ. Tuy vậy dù đứa con có tên cũng mặc lòng ta không mấy khi gọi đến tên nó, e rằng gọi như thế thì ma quỷ sẽ để ý

TỪ THỬA SỞ SINH

KHẢO - CỨU CỦA NGÔ - QUÝ - SƠ

đều đứa bé (1) Nêu tên trẻ có ý nghĩa cầu kỳ hay là một vật quý báu như là Ngọc, Châu chẳng hạn thì ở thôn quê người mình lại càng kiêng không gọi lắm. Vậy thì ta phải gọi con thế nào ? Ta phải tìm những tiếng xấu xa mà gọi, như thằng Chó, thằng Mõ, thằng Cu, cái Đĩ. Đây là tiếng gọi của thường dân. Những nhà lịch sử, quý phái thì lại dùng những tiếng thanh nhã hơn như thằng Cá, cái Hai, thằng Giáp, cái Ất (2). Gọi như thế ta tin rằng nêu những mãnh lực vô hình có để ý đến đứa bé thì cũng chẳng sao, vì không phải tên chính của nó. Cũng vì một ý nghĩa thế mà hễ khi nào ta trông thấy đứa bé nào béo đẹp, ta không khen nó

là béo đẹp, ta lại nói chơi lại là « thằng này xấu quá, trông như con chó ». Phong tục này có đã lâu đời ở hầu hết các nước. Làm như vậy các nhà bác học thái tây cho là người đời hay tin ở cái hiệu nghiệm của sự phản đối (compence à l'effet du contraire sur le contraire) (3).

Phong tục của ta về cách đặt tên cho con trông chẳng có gì đáng kể. Nay ta thử xem người Tàu ở Long châu họ đặt tên cho con thế nào ?

(Xem tiếp trang 8)

(1) M. A. Bourchet, Essai sur les Moeurs et les Institutions du peuple annamite, Paris, 1869, p 42.

(2) E. Nordemann, Chrestomatie annamite.

T r ư ờ n g
không biết thêm
gì, h ết m ột n ụ
cười m ột nh ọc
tỏ v ề c ảm ỡn.
N g ư ờ i n ữ

MAU ÁO TRẮNG

CHUYỆN NGẮN của NGUYỄN - DUY - DIỄN

« của đời, tôi sẽ
« chết nề : biết
« rằng tôi chẳng
« còn được cô
« sẵn sóc, an ủi
« như giờ phút
« này. Một bệnh nhân chịu ơn và rất mến cô.
TRƯỜNG.

khán hộ gương nhẹ khép cửa buồng lại. tiếng
giấy đi ở trên đường sỏi còn vọng lại rất lâu
ở bên bên trường. Còn một mình ở căn buồng
chàng như thấy hiện hình trước mắt tất
cả sự cô quạnh của đời và thắm ước ao
được người thiếu nữ ở gần luôn mãi để an ủi
chiều chuộng mình như một người chị
thân mến...

Buổi chiều xuống mờ mờ ở ngoài cửa kính
một chút bóng tối đương phảng phất ở xó
buồng và sắp lan rộng ra khắp nơi. Buổi chiều
ở bệnh viện mới buồn làm sao! Hình như
người làm đương kéo nhau ra về: tiếng gậy,
tiếng guốc, tiếng bước chân đi trên sỏi lao xao
nhộn nhịp.

Nhưng khác với mọi buổi tối, tất cả những
tiếng đó chỉ thoáng qua tâm trí, không làm
cho Trường phải buồn ngủ, đau khổ. Chàng
bằng khuâng nghĩ đến người thiếu nữ và thấy
sống dậy trong lòng cái cảm giác nhẹ nhẹ,
khi ngón tay chàng vướng phải tà áo trắng
mềm và êm ấm... và chàng mơ hồ thiếp đi với
cái bóng bóng dịu dàng và ngoan ngoãn của
nàng...

— Có gì đến nỗi phải hối hộp và lo lắng
quá thế này? Trường vẫn thường phải thắm
để có đủ can đảm bày giải nỗi nhớ thương
cùng người nữ khán hộ nhưng lá thư vẫn chỉ
mới là một vấn đề mờ hồ, trong tưởng tượng.
đầu nóng ran, phút này, Trường lại tha thiết
nghĩ tới bức thư — Tay run run, chàng xé
tràng giấy trắng ở cuối cuốn chuyện, viết vội
vàng mây hàng chữ ngỏ lòng:

Cô Tiêu,

« Tôi còn sống đến hôm nay là nhờ ở tâm
« lòng tận tụy của cô — cái bàn tay thơm nhẹ
« mỗi ngày đặt trên trán tôi có một cái gì êm
« ấm như bàn tay của một người mẹ hiền từ.
« Lòng tôi từ đây chỉ có thể tìm được lẽ sống
« ở bên tâm tình yêu trong sạch và cao quý
« của cô ngày mai, dù ở giữa cảnh huy hoàng

Trường gấp nhỏ bức thư, không dám đọc
lại sợ sửa chữa rồi đến sau cùng xé mất để
không bao giờ lại có đủ can đảm viết lại một
lần nữa.

— « Ông đã đọc xong cuốn truyện chưa? »
Thiếu nữ đã đứng cạnh trường, nụ cười ở trên
môi — Trường dẫu vội bức thư xuống dưới
gôi, đáp ứng:

— Tôi đã đọc được quá nửa... cuốn truyện
hay lắm, nhưng... Trường muốn phê bình
một câu để tỏ ra mình đã đọc cẩn thận, nhưng
không biết nói câu gì, chẳng nói liều:

— Nhưng phải một vài đoạn, tác giả luận-
quán diễn một cách khó khăn... rồi chàng nói
láng saog chuyên khác: — sao tôi dùng thứ
thuộc hôm qua cô dẫn lại thấy vang vang
như đầu, và đêm thao thức không ngủ được.

Thiếu nữ thoáng một vẻ lo âu trong mắt,
cúi xuống bên Trường, tay đặt lên tay chàng
yên lặng nghe ngóng...

Trường thấy cái êm êm được đắm mình
trong hơi thở ấm áp của thiếu nữ, phảng
phất, trên má chàng và tưởng tượng ra một
bông huệ trinh bạch trắng muốt đang đưa
hương nhẹ nhẹ trong sớm.

Trái tim rung động. Trường gọi rất nhẹ
« cô Tiêu... Hai cặp mắt gặp nhau trong một
tình mến thương thắm lặng...

Ngày tỉnh dưỡng bệnh viện thắm thoát
rồi mau. Dựa vào sự sẵn sóc và tâm tình
yêu mến của Tiêu, Trường dần dần thấy vết
thương lành mạnh — Mỗi buổi chiều, chàng
ngóng đợi Tiêu tới phòng. ngồi bên chàng,
ngoaan dễ thương như con chim bồ câu trắng.
Nàng nói cho chàng nghe chuyện ở bệnh viện.
ở ng ai phở, hoặc kể lại một vài phim ảnh
mới xem, dăm ba cuộc trưng bày mỹ thuật.

(Xem tiếp trang 10)

NHỮNG GIỌT HUYẾT NGÀ.

Tặng Nha-trang và Hương Diễm
hai con quý của tôi - L. T.

MỘT THIÊN TRƯỜNG HẠN THỜI HƯƠNG DƯƠNG.... (LỜI SAU CHỚT)

Trân trọng gửi bạn xa....
Sông-Hoàng. Long-Xuyên - H. T.

Đáy dòng sữa mẹ nấu bằng hơi thở
Truyền từ nguồn huyết sống suối Thương
Yêu.

Huyết mẹ khó cho phần sữa voi nhiều
Me linh ý của Trời ban con đó!
Con vốn hai vành môi son thắm đỏ
Dòng huyết ngà rơi theo nhịp vành môi.
Huyết ở thân Me, Công của tay Trời
Pha dịu ngọt trong đôi dòng sữa ấm...
Mỗi tia sữa là mỗi luồng điện sống
Bú đi con! hứng nhận cả lòng say
Con nghĩ gì trong bộ óc thơ ngây

Mà mon tròn nhai nắng vàng cung ngọc?
Me yêu quá! giọng cười và tiếng khóc.
Ai bày con tôi nói tiếng chim đây?
Dễ thương chưa! da sữa thắm hây hây
Ai ướp cả muôn hương vào thớ thịt?
Thương chẳng có nơi cùng không tuyệt-
dịch;

Me thương con thấm thiết lắm, con ơi!
Cao như non? Cao sánh vút tận Trời.
Rộng như bể? Không, rộng bằng trái đất!
Con là tất cả ý niềm vui sống!

TỔ-LIÊN

Đêm chong nửa mảnh trăng sầu.
Lòng tôi chong trọn dạ dần cận khổ,
Giọt còn ép thấp cho thơ;
Đèn nghiêng nuôi bắc, làm cơ nuôi đời.
..Hồn yêu mừng tượng bóng người..
Gọn tay viết dứt một lời sinh lý.

Cúi đầu nhâm mắt tôi đi....
Hương dương đã chẳng hoa qui, oan
chưa!
Bụi đường mà... bèn lười چرا!
Phũ phàng đến thế, cũng chưa thùy
chung.

Hoa quý thời ngả về đông.
Hoa quý giờ gục vào trong cây quí.
Vàng dương không tỏ, nên chi...
—Hương-dương-hoa uồng những khi
ngiêng cảnh!

Lời sau trót, rất chân thành;
Bóng ai sạch nét, tìm mình lạnh thương;
Từ nay đến chuyện yêu đương,
Rửa tai, không để còn vương nửa lời—

Tôn-nữ HOÀNG-TRÂN

Saigon 1944

ký sau : « Con nhà nho cũ ».

một trang THƠ của NGUYỄN-BINH

(TIẾP THEO)

Câu nói như một gáo nước lạnh rơi lên tâm lòng đang bốc động. Những sự tử tế và thân ái của anh biến mất cả. Phương cảm thấy sự gún lét, sự hèn hạ trong việc anh sắp giúp mình, nó làm tủi nhục cả anh là kẻ thi ơn và nàng là kẻ chịu ơn. Không Phương không thể chịu như thế được. Ngay có cả sự thuận ý đường hoàng của anh chị, Phương cũng không khi nào chịu nhận sự giúp đỡ của anh. Huống hồ... Lòng kháng khái bị sức phạm rất sâu. Phương gọi giạt anh lại:

— Em không giám phiền anh đâu. Không, không khi nào... Giọng nàng sáng, đầy vẻ phấn uất và cương cường.

Minh ngạc nhiên:

— Tại sao?

Phương đáp:

— Em không muốn vì em mà anh phải vất vả.

Đó cũng là một duyên cớ. Minh hiểu thế! Nhưng cái giọng nóng nảy của Phương vừa rồi khiến Minh ngờ còn có duyên cớ khác mà chàng đã hơi đoán ra. Chàng ngậm ngùi, mặt buồn sụ:

— Hay là em chê, Nếu thế em nhiều lòng tự ái quá. Anh em giúp đỡ nhau là sự thường.

Phương nhìn anh, ái ngại. Nàng biết sự từ chối của mình đang làm tủi lòng anh. Nhưng biết làm thế nào? Tự bản năng, Phương có một mối ghét bỏ cái sự phải chia tay nhận tiền của ai cho. Ngay từ khi bé, trong dịp tết nhất người lớn mừng tuổi bằng tiền Phương chối tay hoặc chạy trốn, nhiều lần lại khóc vút xông đất. Mọi người cho Phương là con bé ngoan ngoãn và dứt

đắt. Đối với cha mẹ, Phương cũng giữ các tính đó. Sự đi Phương không bao giờ hỏi xin mẹ tiền mua sắm sách vở áo quần cũng vì bà Ký hay làm khó khăn hay kỳ kèo vặn vẹo. Ông Ký không thể, dường biết tính con, mỗi khi Phương lên lớp hoặc liệu độ sắp hết sách vở tay đã đón hỏi trước để đưa tiền cho Phương mua, ông để ý coi ý phục của Phương hề thấy thiếu thốn là ông rục rịch bà Ký may vá ngay. Thành thử cái bản năng kia được vun dưỡng mãi, Phương không hề phải cất tiếng xin tiền cha mẹ. Cho nên từ lúc Minh đi làm được tiền không lần nào Minh cho Phương tiền mà Phương lại lấy. Lúc này hình như Minh cũng đang nhớ đến điều ấy. Chàng phân nản:

— Em vẫn có tính khắt quá. Em coi rẻ anh quá. Có bao giờ anh cho gì mà em lại nhận.

Giọng chàng buồn có vẻ ảm đạm vô cùng. Phương nao lòng nhìn anh. Trên nét mặt anh nàng chợt khám phá ra cái bóng mờ ám uất kết từ lâu của sự mệt mỏi, của sự đau khổ và nhất là của cả sự nhện nhục âm thầm. Thoáng một giây, Phương hiểu sâu xa cái nội giới của anh mà bấy lâu sống bên anh tưởng chừng không hề ý tới. Nàng hiểu tại sao, muốn giúp em mà Minh lại phải đau diêm vớ. Người đàn bà, người vợ Minh đã đau đớn đã bóp nghẹt cả cuộc đời của

Minh rồi. Và Minh đã yên lặng chịu, chịu luôn cả cho cha, cho em rồi rúng. Cha bảo là phương giá áo túi cơm, em rồi anh chỉ khi tâm thương, cũng đành, vì Minh cũng tự biết cuộc đời mình, chỉ khi mình đến đây là dừng. Chàng không thể làm hơn được nữa. Những mối cao vọng của thời học sinh vẫn liềm tàng trong thâm tâm và có dịp lại lộ ra như bây giờ trong sự sốt sắng muốn giúp Phương vậy. Phương thương anh, đau xót cả lòng như nàng đã thương cha. Hai người thân yêu của nàng đều sống một cuộc đời sống bất-đắc-dĩ, có điều cuộc sống bất-đắc-dĩ của cha nàng là do cái hoàn-cảnh bố bước gây nên bởi sự giáo thời, bởi sự luống tuổi và nhất là bởi sự mưu sinh. Còn Minh, chàng đã tự trọn lấy cuộc sống bất-đắc-dĩ bây giờ mà chắc là chàng cũng không ngờ tới. Có lẽ bây giờ chàng ân hận lắm.

Phương không ngẫu được câu hỏi nó sục sào ở trong lòng và mấp máy ở đầu môi ngay từ lúc khám phá ra cái nội-giới mới mẻ của anh. Nàng nhìn tận mắt anh mà hỏi: Anh có sung sướng không? Anh có ân hận không?

Một chút ngạc nhiên thoáng trên mặt Minh. Nhưng đôi mắt của Phương bộc lộ rõ ràng với Minh tất cả những ý tiềm tàng trong câu hỏi bất ngờ kia. Minh hiểu em, chàng có vẻ cảm động và lúng túng chẳng dự một lát mới mỉm cười nụ cười gương gạo và tẻ tái. Phương tưởng sắp được nghe anh than thở. Nhưng tình huống bình của gam nhi không muốn thú nhận nỗi đau đớn của lòng mình khiến Minh trả lời một cách khác:

— Anh được sung sướng và nhất là được an-ủi nếu em nhận cho anh giúp em được.

Phương im lặng. Minh ngẫm nghĩ, vụt nói, dường như đã

chạm đến nỗi lòng, chàng không thể có gan kín nhem:

— Như thế em còn giúp anh tạ lỗi với thầy. Hôm nọ em nói anh đã phản bội lòng thầy kỳ vọng vào anh. Đúng thế. Cả thầy cũng nói đúng. Đời anh bị lỡ làng. Hổng rồi.

Chàng đã thú nhận, Phương không dám ngừng đầu lên nhìn anh. Không hiểu nhau người ta sống tự nhiên bên nhau nhưng đột nhiên hiểu nhau, người ta bỗng sượng sùng và bờ ngỡ như hai người xa lạ. Và chẳng. Phương hiểu Minh đang có cảm giác ngượng ngịu xấu hổ vì đã nói sự thật của lòng chàng. Quả nhiên sau một lát trầm ngâm, Minh lại nói như đề cái chính những ý nghĩ mà chàng phóng đoán đang sắp lớp trong óc Phương.

— Nhưng anh không ân hận đâu. Ân cũng là tại số.

Chàng cười ra giọng vui vẻ: — Thế Phương bằng lòng nhé. Phương càng phân vân. Sự từ chối bây giờ không những làm cho anh tủi, mà còn làm cho anh đau đớn xấu xa nữa. Những lời Minh đầu phải đầu, diêm chí đầu vẩn ám ảnh Phương như một lời nhục mạ. Phương thấy mình dồn bèn tự hạ, nên phải làm lút nhận sự giúp đỡ của anh bằng sẽ không dám nhìn thẳng chị đầu mãi mãi lòng kháng khái của nàng mang vết thương nặng. Tuy nhiên Phương không muốn nói thêm cái

DOCTEUR
HY

17 RUE TAKOU 17

(phố hàng cút)

HÀO

Chuyên môn về:
Bệnh đàn - bà

Cùng đọc - giá

Vì kỳ này nhiều bài nên cây vốn nghiệp nông-gia của Ngọc Hoàn, phải để lại mong các bạn lượng thứ.

T. B. D. B.

duyên có ấy ra, sự căng làm anh ngượng. Minh có vẻ nóng nảy chờ câu trả lời của Phương, chàng dục:

— Thế nào em nhận lời nhé! Cho anh đi đến nhà người ta kéo mua.

Câu nói rọi một ý mới trong óc Phương, Nàng hơn hớ nói:

— Sao anh không nhường cho em chỗ giấy học ấy.

Nếu không phải phiền đến thầy mẹ mà tự em có thể kiếm đủ tiền em ăn học thì em sung sướng biết bao. Anh bằng lòng nhé. Lạy anh, như thế còn bằng mấy mươi là anh tự giúp em vậy. Em trông vào anh đây.

Nàng sốt sắng quá đến nỗi Minh không còn cách gì từ chối được em. Chàng thở giải:

— Anh biết tính em cương quyết lắm thôi, anh đành chiều. Anh đi đây. (còn nữa)

GIẤ MỘT TẤM ẢNH 9x12 CHỈ CÓ 0p.25
BẠN ĐỌC MUỐN CÓ ẢNH CỦA 40 NHÀ VĂN:

Phạm-Quỳnh, Nguyễn-văn-Vĩnh, Nguyễn-cần-Tổ, Trần-trọng-Kim, Dương-ba-Trạc, Phan-Khôi, Nguyễn-văn-Ngọc, Hoàng-ngọc-Phước, Ngô-tất-Tổ, Hồ-biểu-Chánh, Nam-Hương, Đào-trình-Nhất, Phan-trần-Chức, Trần-thanh-Mại, Nguyễn-Tuấn, Lưu-trọng-Lư Vũ-trọng-Phụng, Bùi-thê-Mỹ, Tú-Mỡ, Nguyễn-Giang, Hàn-mạc-Tử, Quách-Tấn, Vũ-hoàng-Chương, Phùng-lân-Đức, Vi-huyền-Đức, Xuân-Diêu, Huy-Cận, Trọng-Lang, Tam-Lang, Thê-Lũ-Tân-Đà, Trúc-Khê, Nguyễn-triệu-Luật, Thiệu-Sơn, Trần-tuấn-Khải, Đông-Hồ, Vũ-Bằng, Đoàn-phú-Tử, Hoài-Thanh, Đào-duy-Anh.

Xin gửi thư kèm ngân phiếu 105 cho Ô. AN-NGOC-PHUNG, Kiosque Thanh-Tao ở Vinh, vài ngày sau bạn sẽ nhận được 40 ảnh các văn cũng lần mới 3 quyển Nhà văn hiện đại (I, II, III) củ VŨ-NGOC-PHAN, (gửi lời báo đảm).

MUỐN ĐƯỢC SINH TƯƠI

Các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprenelle

Thơm, bóng, bền màu,
không hại môi

DO NHÀ KỸ-SƯ HÓA-HỌC

Jean BEYER chế tạo

Tán khắp nơi giá quảng cáo :

600 một ống

PAI LY ĐỘC QUYỀN :

TAMM & Co

72, WIELE HANOI 72,

(Cần nhiều đại lý các tỉnh)

**THANH
HƯƠNG**

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HÀ-NỘI

Đủ các thứ bánh mứt
lời ta.

Nhận làm bánh
đám cưới.

43 Phố Phúc-Kiến 43
HÀ NỘI

MỘT TỜ TUẦN BÁO
MÀ TẤT CẢ MỌI NGƯỜI
ĐỀU NÊN ĐỌC :

NƯỚC NAM

Mỗi số 9\$15

Một Năm. . . . 7\$00

Chủ Nhiệm

LƯƠNG NGỌC-HIỆN

97, Phố Hàng Gai

HÀ NỘI

Tủ Thửa Sô - Sinh

(TIẾP THEO TRANG 3)

Theo ông Beauvais thì ở Long châu (Tàu) hề bỏ mẹ đưa bé đã mời người mù đến xem tuổi để tặc cho con rồi thì nhờ ngay người mù ấy ấn định cho một cái chùa để đến đây xin tên cho con nhân thể. Khi đã được ông mù dẫn dò rồi thì bỏ mẹ đưa bé phải chọn ngày tốt mà mang con đến cái chùa ấy. Lúc đi thì phải mang theo lễ như là gà, lợn vịt cá chẳng hạn, Lễ vật này không nhất định. nhà giàu thì trừ những lễ vật ấy ra phải mang thêm vàng, hương nên tiền giấy nữa để đặt ở trước một pho tượng mà mình xin tuổi cho con. Chung quanh đầu pho tượng phải quấn một tấm vải hồng và hai đầu tấm vải phải để buồm thông xuống hai bên, cũng tựa như các bà đồng ta quấn một cái khăn đỏ khi lên đồng vậy.

Trước khi đi ra chùa xin tuổi cho con, cha mẹ phải biên tên tuổi mình và giờ sinh thốt đẻ của đứa bé vào một tờ giấy hoa tiên. Tờ giấy này mang giấu vào bụng pho tượng, sau khi đã bày đủ lễ vật lên dâng rồi. Lúc bấy giờ người cha chọn một tên cho con mình rồi quỳ trước pho tượng mà xin xem tên ấy thánh có ứng cho không. Nếu hai đồng tên ngựa cả thì là thánh không bằng lòng cho tên ấy. Vậy thì người cha lại phải chọn một tên khác rồi lại xin âm dương lại, đến bao giờ được đồng sắp đồng ngựa thì mới là thánh ưng thuận cho là được.

Lễ xin tuổi cho con như thế này không nhất định là phải làm ở chùa, có khi xin ở miếu

ở hòn đá ở cây đa, bất cứ nơi nào thiêng cũng được.

Lại cũng có khi xin tuổi như thế ở trước mặt một người mà đưa lễ phải coi tựa như bỏ mẹ nuôi vậy (5).

Sữa

Hai ba ngày sau khi đẻ, người đàn bà mình lấy 7 cái lá mít (nếu là con trai), 9 cái lá mít (nếu là con gái), bỏ vào nồi nấu lấy nước để rửa vú cho có sữa. Muốn cho sữa chóng xuống, người sản phụ phải lấy lược chải vào vú từ trên giờ xuống. Làm cho có sữa ta còn nhiều lối : Nhà phong lưu thì ăn chân giò, nhà nghèo thì ăn cháo nấu với thông thảo hay ăn hoa chuối luộc, cũng có khi người mẹ phải mang quần áo phơi lên cây sữa hay lấy hai cành cây sữa buộc vào đầu một cái que rồi giã vỡ gánh mang về.

Muốn cho hết sữa đi thì mang quần áo phơi lên cây giậu hay bỏ vài cái lá giậu vào trong yếm hoặc để vào giường nằm.
(Còn nữa)

(3) Nguyễn-văn-Tô, La Pratique du changement de nom chez les Annamites. B. I. I. E. H. C R des séances de l'année 1938, p. 66.

(4) Ngô-quý-Sơn, De quelques interdits chez les Annamites du Tonkin, B. I. I. E. H. t. I (1940) fasc. 2, p. 26.

(5) J. Beauvais, Notes sur les coutumes des indigènes de la région de Long-tcheou, B. E. F. I. O. t. VII (1907) p. 267-268.

Chinh con trẻ đã...

(TIẾP THEO TRANG NHẤT)

Mặc dầu những tính xấu của trẻ, và tình thế bấp-bênh của sự liên-hợp gia-đình và học-đường, tất cả chúng ta đều tin nhận rằng đứa bé mang cho ta nguồn vui sướng và mạch an-đi lớn lao nhất ở đời. Ai cũng nhận rằng không còn gì đáng ước mong hơn là sự hợp-tác của gia-đình và học-đường trong công cuộc giáo-dục đứa trẻ. Ước vọng tha-thiết nhất của mọi người là trẻ có gia-đình, và nhà nước có đủ trường cho chúng học tập.

Nào có ai hề nghĩ rằng trong cách cư xử với trẻ, mình vẫn có điều nhảm lẫn, mà những sự giao thiệp khó khăn giữa mình và trẻ đều là kết-quả một cuộc tranh-đấu trường-cửu, — cuộc tranh đấu này cả mình với trẻ đều không tự-giác được. Ta vẫn biết rằng học-đường tổ chức như hiện giờ chỉ là một nơi giam hãm, hơn là một nơi thuận-tiện cho sự phát-triển của bọn nhi-dồng. Vậy mà ít có người để ý tới sự tổ chức tại trường học. May gần đây, y học và khoa sư

phạm đã bắt đầu lưu tâm đến vấn đề nhân chủng và xã hội, rất quan trọng ấy. Người ta đã tìm ra ít nhiều sự thực, công nhận rằng trẻ mà được sống giữa một hoàn cảnh thích hợp thì rất lợi cho nó phát triển.

Cũng có khi người ta quá nghiệt ngã, bắt các bà mẹ, các nhà giáo dục phải chịu hết trách nhiệm về những tật xấu, những sự hèn yếu của đứa trẻ, cũng đã làm sai lạc bản tính của nó. Tôi vui lòng công nhận rằng sự nghiệt ngã ấy chỉ thường xảy ra trong những thời-kỳ xã-hội hỗn-loạn; dù sao sự thực vẫn hiển-nhiên rằng: « những sự giao-dịch giữa trẻ và người lớn thực ra không phải do một tình-trạng hòa-hợp mà có; trái lại, những sự giao-dịch thân-mật ấy đều do một tình-trạng chiến-đấu gây nên »

Sống chung đụng với các con không phải lúc nào cũng là dễ. Đã bao lần mẹ phải lo lắng, đã nhiều bận tay mẹ phải giờ cao để dọa nạt. Rồi cuộc hình phạt đã tự lập thành một điều cá-thiết cho gia-

đình giáo dục. Lúc này là lúc bắt đầu một cuộc chiến đấu giữa hai nghị-lực, giữa hai nhân-trí, mà phần thắng bao giờ cũng về bên nào mạnh hơn già-dã hơn. Tuy thế, cuộc chiến đấu cứ diễn lại luôn luôn vì đặc tính của nó là sự trường cửu, nên chúng ta có thể nói rằng kẻ yếu nhất tuy thua về mọi phương diện mà vẫn không bị ai thắng hẳn được.

Tất nhiên cuộc chiến-đấu ngầm phải có một nguyên nhân bí mật, một yếu tố chưa ai từng biết, mà chắc chắn là một yếu-tố cô-hữu của nhân-tính, chúng ta cần tìm hiểu cho kỹ được. Hạnh-phúc nhân-loại tùy ở sự hiểu biết ấy. Bởi lẽ cuộc chiến đấu nói trên là do những sự giao dịch đơm-ghin thân ái của ta với trẻ mà có thì cuộc chiến đấu ấy hoàn toàn trái với luật trời. Trừ bỏ được nguyên nhân của nó, tức là giúp ích được một phần rất lớn cho nhân loại vậy.

(Còn nữa)

THỐNG CHẾ PÉTAIN ĐÃ NÓI

Công nhận cho người ta những quyền lợi mà không bắt buộc họ phải có bổn phận. Ấy ta làm hư hỏng họ.

DÃ CỎ BẮN

TRÊN ĐƯỜNG NGHỀ - THUẬT

VĂN HỌC BÌNH - LUẬN CỦA VŨ NGỌC - PHAN

In lần thứ hai, có phụ thêm chữ Hán và sửa lại rất kỹ — Quyển sách rất cần cho tất cả những người muốn hiểu rõ cách viết văn, các loại văn, đặc tính văn-chương Việt Nam và mấy nước khác

Rất có giá trị, Giá 3\$00

CON ĐƯỜNG MỚI CỦA THANH-NIÊN

CỦA VŨ-NGỌC-PHAN

Quyển sách giáo dục thanh niên mà gia-đình nào cũng cần phải có. — Giá 2\$20.

SẮP XUẤT - BẢN « CỎ DẠI »

thiên ký ức rất đặc sắc của TÔ - HOÀI

NHÀ XUẤT - BẢN HÀ - NỘI

Vũ gia trang — Thái - hà - áp — Hanoi

trả lời đẹp

cô ĐÀO Hanoi. — 1) Trong thời kỳ « dậy thai » thường nhiều ban gái cần có những cái đồ đồ ở mặt. Muốn khỏi dùng lotion antibourbouille. Không mua được thì lên hiệu thuốc cần thứ thuốc này về bôi.

Infusion de tilleul 25 gr.
eau de rose 30 gr.
agar agar 2 gr.
Extrait de fermentile 20 gr.
acide borique 10 gr.

2) Mặt có to ngang thế thì tại nên đeo hoa tai dăm nghìn 1) thứ hoa tai có giây lông tơ g. Phần dăm rất dăm ở hai má, Phần bông bôi tận trên gò má nhẹ tay phớt gài xuống phía dưới, như vậy một sẽ có vẻ trái soan.

cô PHƯƠNG Bắc giang. — 1) Chán có « bong bóng » là vì đi giày chật hoặc giày cao gót quá, Chờ lấy kim trích nó ra vì nó sẽ lở loét thành ung, Cần thứ thuốc này ra mà bôi.

Sa phòng trắng 25 gr.
Saiudoux pur 25 gr.
alcool camphrée 15 gr.
Eau boriquée 10 gr.

2) Dùng lait d'amande thì là có kết quả lắm rồi, Mùa nóng này dùng nó thay crème để giữ phần cạo tối lắm 3) áo tôi mua chỉ có thể làm tại Saigon thôi.

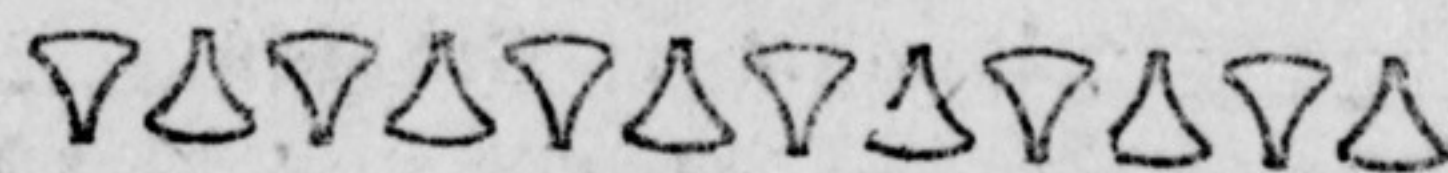
cô PHẠM-THỊ-BUỒI. — 1) Da to và nhờn nên dùng lait d'amande, giá 6, \$00 2) mới thắm tại tại trời sinli Sáp son nên dùng màu orange thắm phù hợp với da mặt, 3) có thể dùng thứ thuốc ấy của bác sỹ Dubois, gởi 15\$ 00 có cước.

cô QUẢNG Phú qui. — 1) Dùng sữa, nhưng phải dùng thứ sữa ong thật tốt, bôi 1 giờ rửa mặt bằng nước ấm ấm.

Bà H. T. NĂM Saigon. — 1) Mặt nhỏ thế không nên dùng bông lau mặt nữa hoặc thay vì thứ bông lau này sẽ làm mặt có vẻ nhỏ hơn nữa 2) Hiện có thứ son Pin prenelle giá 5\$9 kẻ cũng khá, có gởi 1\$80 cước phí chúng tôi mua dùm. Đã gửi lait d'amande.

cô PHÚ Hà Đông. — 1) Bao màu phấn hồng và son cũng phải đi đôi với nhau, hoặc đồng màu hoặc do một màu chính chế ra. 2) Hay ở môi hơi thì nước này nên dùng lait d'amande thay crème, Lait thứ tốt giá 10\$ 00, gởi thêm 2\$ 00 cước phí vui lòng mua dùm 3) Thêu khăn tay nên dùng chỉ sợi silk, thêu chỉ cotton D. M. C thì to quá Diêm khăn thêu point de feston thì đẹp.

Bà NGHĨA Tourane. — 1) Bà muốn tập thể thao nhưng bà ngưng vì bà cho bà là già rồi. Bà 35 tuổi mà bà cho là bà đã già, chít thật! Tuổi đó là tuổi mà bạn gái ta có một vẻ đẹp nghiêm trang nhất thủy mị nhất, và tập thể thao thì ai không cần cứ gì già với trẻ. Bà không thấy ở các nước văn minh, mỗi buổi có mấy truyền thanh dạy tập thể thao cho dân khắp nước ư? Bà hãy bỏ những ý nghĩ lầm ấy đi. Bụng bà sẽ đỡ to cũng vì bà lười tập. Tập ngay mới được. 2) Đã gửi lait d'amande và son.

Cải chính

Vì tình thế hiện thời nên Ô. ĐÌNH VĂN - TUỆ không ở Hà Nội nữa. Vậy xin các bạn mua sách gửi ngân phiếu cho Mme ĐÀO-THỊ-MINH 118 Rue Du villier Hanoi

màu áo...

(TIẾP THEO TRANG 4)

Trường gọi Tiên là nàng Tiên là Ánh sáng, là « bệnh nhân của tôi »... một vài khi Trường tìm cơ hội đổi Tiên để làm cho Tiên phải buồn — nhưng chính trong cái buồn nhẹ nhẹ ấy, chàng hiểu rõ và vì thế mến thương Tiên, coi nàng như một người em gái ngoan ngoan.

Một buổi sáng mùa xuân êm ả, sung sướng Trường và Tiên thu dọn cửa buồng, xếp đặt lại đồ đạc và quần áo vào chiếc va-li để Trường rời bệnh viện vì đã lành mạnh, vui tươi như xưa — Trước khi ra, Trường dặn Tiên :

— Tiên ạ! tôi thành thực cảm ơn Tiên đã mang mang lại sự sống cho tôi — chiều nay tôi đáp xe lửa về quê thăm nhà ít hôm — Tôi rất mong được đọc thư Tiên — Dù ở xa xôi trông thấy nét chữ thân yêu tôi vẫn tưởng như ở gần cạnh Tiên luôn. Sống lại một chút ít những ngày đẹp đẽ ở bệnh viện.

— Trường về nhé! rồi cứ hai ngày, Tiên sẽ viết cho Trường một lá thư kể chuyện Hanoi và bệnh viện để Trường đỡ nhớ. Trường đừng buồn, Trường nhé,

(Còn nữa)

NG, DUY-DIỄN

THU-TIN GIA-CHANH

cách để dành thực-phẩm tiếp theo

Nói qua cách thức chung.

Đã nhận được mandat của quý vị sau đây vậy xin cảm tạ.

Ô. Nguyễn Hữu Phương Dalat có Phạm thị Mân Laos, Ô. Vũ Ngọc Chương Đồng Váo, Ô. Vũ Tuất Bắc-kạn, cô Phạm thị Lan Lục-Nam, cô Vũ thị Múi Hải phòng, cô Đoàn tiến Mỹ Hải phòng, bà Ngô Hoàng Hải sà n Nửa, cô Trần thị Hương Ninh Bình, Bà y Nga Dalat, Ô. Tô liên liên Tuy Hoà, cô Trần thị Long Đồ lương, Ô. Thái công Khôi Tân châu, cô Nguyễn thị Châu Dalat, bà Lê-tác Thuở, bà Pierre Phước (S.igon) cô Hồng-Hạb Đồng Hới, bà Trần Bích Đào Lèn, ông Ien Tú Ninh Bình, ông Võ văn Kịch Phan Pách, bà Phạm văn Tào, cao Bằng, cô Nguyễn thị Nguyễn Hương yên, ông Phạm đình Nhân Nam Định, M. le Résident France Phan Rang, cô Bạch-Tân Bông-sơ, ông Huỳnh bà Bôn Cái Bè, bà Trần-lê-Chương Cần-thơ, bà Huỳnh-thủy Lê Sadece

Cô HÀ-THỊ-TRINH cầu Lím, đó chỉ là sự trùng tên thôi.

Bà NGHỤ Tuyên quang, đã gửi 237,238 và 239 vậy cô thiếu số nào xin cho biết sẽ gửi bù.

DỪNG THUỐC SÁT TRÙNG — Cách này không cần đem nấu nên dễ làm nhưng lại làm mất hương vị chính của vật thực, và mỗi khi bắt đầu ăn không người ta khó nhận thấy để loại ra.

Thuốc sát trùng như sữa nóng chỉ giết được vi trùng chứ không trừ được chất độc do vi trùng giết ra. Bởi thế bao giờ ta cũng phải chọn thứ tươi tốt mà để dành nghĩa là lúc vi trùng chưa kịp nảy nở, về loại quả người ta thường hái những quả chín vào buổi sáng hôm nào, tươi ráo.

Tã dùng muối để muối dưa, muối cà, muối thịt trứng v.v. Nếu để dành tại lộn người ta dùng từ 1 đến 22 cân muối, cho 100 cân thịt và thêm từ 5 đến 10 gam salpê-tre. Ta nên tập làm ít một và nhiều lần cho quen đã. Muốn tránh cái nạn « muối dưa dưa khú muối cà cà thối » ta phải bỏ số muối phải dùng là bao nhiêu ít muối vì trùng sống nhiều quá, nhiều muối, vi trùng bị giết hết. Nếu muốn chưa ngay người ta thường lấy một ít nước dưa cũ trong đó đã có sẵn giấm vì trùng làm men chua. Ở đây ta thấy có sự lợi dụng cuộc sinh hoạt của vi trùng. Ví dụ làm

nước mắm, người ta để vi-trùng có sẵn trong bụng cá ăn thịt cá và nhả ra một thứ men làm cho nước mắm có vị riêng, mà mình như đã có lần người ta thử làm nước mắm bằng chất hóa học nhưng không được thứ hương vị ấy: Làm mắm cũng lợi dụng sự sống của vi trùng không độc...

Dấm sát trùng yên hơn, bởi thế người ta thường cách đặc lại trước khi dùng, canh rơm phần chỉ lấy bốn. Những thứ ngâm dấm thường làm món gia vị. Dưa món, ngoài dấm, lại có đường, có muối và chất cay ở ớt, nên để được rất lâu. Lại có thứ ngâm nước muối để dành, đến lúc đem dùng phải xả nước cho nhạt.

Đường và muối thường dùng làm mứt để được cũng lâu

Rượu sát trùng mạnh hơn. Dùng 16 phần thứ rượu nặng phân trong tám phần nước đường.

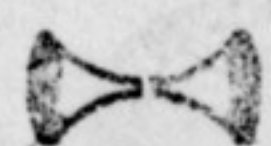
Hơi diêm-siêu cũng dùng được. Và còn nhiều thứ thuốc khác, phần nhiều là loại cường-toan người ta ít dùng.

(Còn nữa)

QUÝ bà!

QUÝ cô!

Muốn có giày tốt, đẹp bên và dễ đi, không đau sánh kịp xin mời lại hiệu:

QUÊ HIẾN

36, Phố. HÀNG BÒ
H A N O I

sẽ được
như ý!

ĐÀ G IN

GIA 6 \$ 50

LÀM BẾP GIỎI

CỦA BÀ VĂN - ĐÀI

Có ngót 1000 món ăn khác nhau và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẰNG GIẤY TÂY

Sách in cơ bản, ai mua nên giữ trước — Tiền cước \$20

thư và man-
đặt để cho:

Mme Đào-Thị-Minh

118, Duvalier
— HANOI —

**Thuốc gia truyền
tuyệt hay:**

PHÒNG - TÍCH « con chim » 0,35
THUỐC - LY « con chim » 0,20
THUỐC HO « con chim » 0,20
CHÍNH - KHÍ « con chim » 0,20
DẦU CHÔI HOA - KỶ: 0,80

**ĐẠI-LÝ
TỔNG PHÁT HÀNH**

NAM - TÂN, 100, phố Bonnal, Haiphong
AN - HÀ, 13 rue du cuivre (Hàng mã) Hanoi

NGÀI MUỐN CÓ

**nhà lầu
và ô-tô**

nên mua
VE SỐ

ĐÔNG - PHÁP

một đồng

1 số

RƯỢU VANG

CHATEAU

tho' m. ngon và bổ huyết

CÂN ĐÊ Y HAI ĐIỀU:

1) Phương thuốc ho lao của cụ **TRINH-BÀI-LONG**
(nội tổ ông đốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã
cứu sống nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra
máu hay ho đẫm. Có 2 thứ

Cứ hai thứ: 6p.00 và 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu
của Nước Cốt Sâm Cao-Ly (con sâm Cao - Ly
chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người
già yếu Thanh niên nam nữ gây cộm, bạc-
nhược, v.v.

Ve lớn: 6p.00; nhỏ 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

Ở XA MUA GỬI MANDAT CEOÔNG;

TRINH - VÂN - HÀO

19, Rue de Vassaigne, Tânninh — Saigon

THUA GI' ÂU MỸ!!!

Tổng Đại-lý toàn Trung — Bắc-kỳ
NÊN (dèncây) hiệu Mặt Trăng
của người Annam mới chế thấp
đã sáng bền lại không hơi.
CAO DƯƠNG ĐẠI BỒ một thứ
thuốc đáng gọi là vua thuốc - bổ
chế bằng cả 1 con dê và 27 vị
thuốc bắc

Hỏi tại: **BUI-NAM**
105, Lê-Lôi — HANOI Tél. 47

RA ĐỜI TỰ NĂM 1921, THUỐC BỒ

CỦU-LONG-HOÀN
VỎ BÌNH-DÂN

đã từng làm danh - dự cho nghề làm thuốc Việt - Nam
KINH XỬ ĐÔNG - PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN - NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ
Hộp 2 hoàn: 2p30 Hộp 4 hoàn: 4p40 Hộp 10 hoàn: 10p70 Giá đã kiểm tra

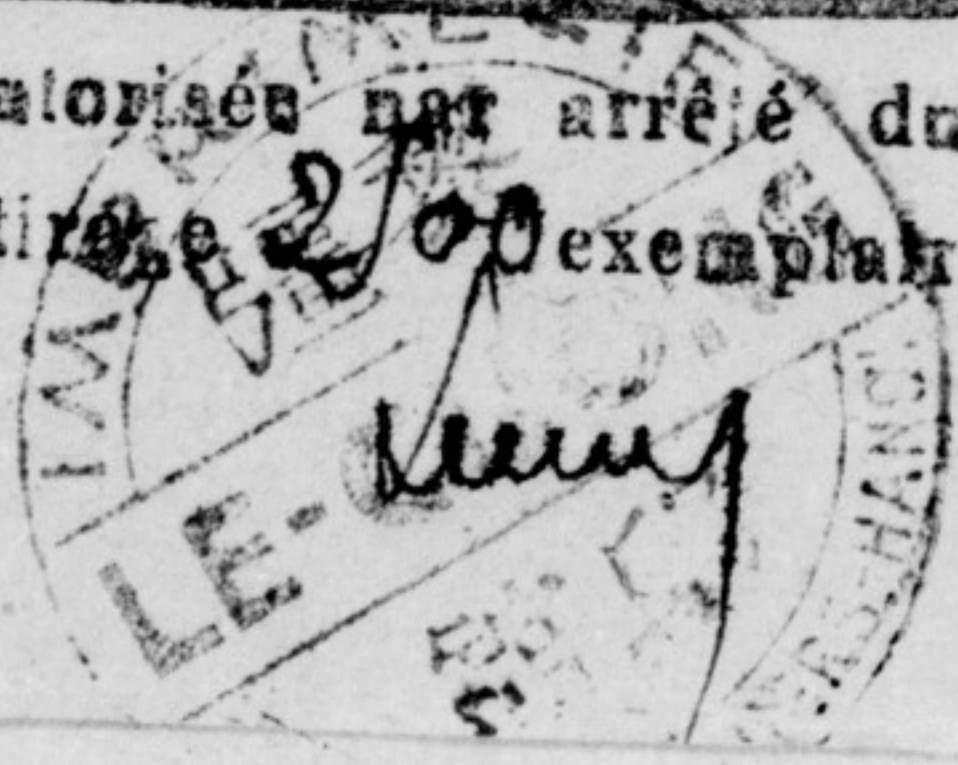
TỔNG PHÁT HÀNH Bắc-kỳ, Ai-lao và phía bắc Trung-kỳ

ETABLISSEMENT VẠN-HÓA N° 18 RUE DES CANTONNAIS — HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1929

Imprimerie Lê-Cường tirage 200 exemplaires

Le gérant **LUU-THI-YẾN** dite THUY-AN

Handwritten signature